

TRAGIČNI HEROJ - U ČIKAGU

POZAJMITE MI PIŠTOLJ DA SE UBIJEM - VRATIĆU VAM

Uspešno održana premijera pozorišne predstave, monodrame, "Tragični heroj" Antona Pavloviča Čehova u adaptaciji i izvođenju glumca Željka "Jack" Dimića, u Srpskom kulturnom klubu Sveti Sava. Domaćin i organizator bio je Srpski akademski klub iz Čikaga.

Držeći se reči date samom sebi, da svake godine uradi jednu predstavu na maternjem jeziku, i na taj način održi emotivnu vezu sa svojim narodom, Željko Dimić, nam je podario svoju novu predstavu, monodramu Tragični heroj.

Čehovljeva jednočinka sa dva lica, poslužila je kao osnova monodrami, u kojoj se glavni junak pritisnut obavezama svakodnevnog života, a nemajući snage da izađe iz tog začaranog kruga, odlučuje na samoubistvo. Iznoseći razloge svoje odluke on traži pomoć publike - Pozajmite mi pištolj da se ubijem - vratiću vam.

Sa mladim glumcem, vrlo predusretljivim i simpatičnim, razgovarali smo posle dve predstave, svečane premijere i reprize održane na pozorišnoj sceni Srpskog kulturnog kluba "Sveti Sava" u Čikagu, o utiscima, planovima, publici, ulogama... Bio je to jedan prijatan i spontan razgovor u domu glavnog inicijatora i organizatora Ankice Ratarac,

Kakvi su ti utisci posle premijere?

U jednoj reči izvanredni. Publika je jako dobro primila predstavu, što mi je posebno drago i što me je učvrstilo u uverenju da i dalje nastavim da radim predstave, monodrame, na srpskom jeziku. Naši ljudi koji žive u Americi, nemaju puno prilika da vide ovakve predstave, pogotovo one u kojima učestvuju čitava glumačka ekipa. To su vrlo skupe predstave i teško da bi se neko odlučio da uđe u jedan takav

projekat. Iz tog razloga su monodrame, pravi način da se našim ljudima, bez obzira da li su rođeni ovde ili ne, omogući predstava na maternjem jeziku.

A publika?

Publika je svuda manje više ista. Ja nemam problema sa publikom, bez obzira gde i za koga igram. Držim se uvek onoga što su nas učili na studijama, nema loše publike za dobre glumce. Mi, glumci treba da radimo svoj posao i dajemo svoj maksimum. Sve ostalo je lično precenjivanje samog sebe i potcenjivanje onih koji nas gledaju. Psiholozi to zovu ego.

Hirurg nema pravo da potcenjuje pacijenta, pa tako ni glumac nema pravo da potcenjuje publiku.

Ovo ti je već, čini mi se, treći, projekt koji radiš na srpskom jeziku. Da li misliš da nastaviš i dalje?

Da. To je moje opredeljenje i ne mislim ništa da menjam. Ne želim da izgubim svoj glumački i ljudski identitet. Znaš, mi smo svi tamo rođeni i nosimo u sebi deo tog podneblja, miris vazduha i osećaj bezbrižnog detinjstva i kraja u kome smo odrasli. Kako to ostaviti i zaboraviti? Ostaviti i zaboraviti sve to, znači izgubiti sebe i svoj identitet. A ja to ne mogu.

Kako si došao na ideju da jednočinku Antona Pavloviča Čehova sa dva lica adaptiraš u monodramu?

Još za vreme studija na Strasberg akademiji radili smo tu predstavu, ali onako u originalu kao jednočinku sa dva lica. Ove godine gostovao sam na festivalu monodrame u Zemunu sa predstavom "Oj' živote", a organizatori su me pozvali da i iduće godine dođem i gostujem. Setio sam se Čehovljeve jednočinke, sa studija, i odlučio da je adaptiram i pripremam za sledeću godinu.

Koliko si dugo pripremao 'Tragičnog heroja' i da li ti neko pomaže?

Ovaj projekat pripremao sam oko četiri i po meseca, ali to još uvek nije potpuno završeno. Svaki glumac, u svakom izvođenju, u svakoj izgovorenoj reči otkriva nešto novo i stalno menja i dorađuje lik. Tako je i sa Tragičnim herojem.

Monodrame obično radim sam uz pomoć naših ljudi koji mi daju savete i sugestije. To su meni jako dragi ljudi i iskreni prijatelji čije mišljenje i sud poštujem i cenim.

Ova godina je bila dosta naporna za tebe, pored uloga koje si radio ovde, u Americi, bio si kući u matrici. Kavi su ti utisci?



Željko Dimić

Jako lepi. Letos sam petnaestak dana proveo kući. Gostovao sam na festivalu monodrame u Zemunu, sa predstavom Oj' živote. Predstava je sjajno primljena što dokazuje i poziv za iduću godinu. U svom rodnom gradu, Bosanskoj Dubici, dao sam dobrotvornu predstavu za decu bez roditelja. To je eto, bio mali Željkov poklon. Video sam i roditelje, koje dosta dugo nisam video.

Krajem decembra idem ponovo kući. Znaš, iako neko vreme ne živim tamo to je još uvek moja kuća, tamo su mi roditelji, a i detinjstvo sam proveo tamo. Biću gost na Banjalučkoj televiziji, a gostovaću i u Novogišnjem programu.

A šta te čeka ovde?

Igram u dve pozorišne predstave američke karaktere, a petog februara počinje snimanje serije na Lajftajm kanalu "Domestic Violence". Dosta ću biti zauzet do kraja marta. A posle? Videćemo. Takav je posao glumca!

Da li voliš da dođeš u Čikago?

Ovo je moj četvrti dolazak u Čikago, prvi put sam dolazio sa predstavom Emigranti, dva puta

sa predstavom Oj' živote, i evo sada sa Tragičnim herojem. U Čikagu se uvek lepo osećam i prijatno mi je. Upoznao sam dosta dragih mi ljudi sa kojima sam u kontaktu i sa kojima se čujem telefonom. Ovoga puta sve je bilo sjajno organizovano, tako da sam mogao potpuno da se posvetim predstavi.

I za kraj.

Podneo sam zahtev za dobijanje državljanstva u Srbiji, pa se nadam da ću uskoro i postati "oficijelno", srpski glumac u Americi.

Kraj razgovora nastavili smo na putu za aerodrom. Poučen iskustvom Željko ništa ne prepušta slučaju. Znajući kakve su gužve i šta ga sve čeka pošli smo više od dva sata ranije. I bio je u pravu. Jedva smo se provukli do aerodromskog terminala. Poželeli smo mu srećan put i da se opet vidimo.

Vojin Drenovac

